

Кат

Про книгу

Детектив Емілі Бакстер гадала, що поставила крапку у резонансному жорстокому вбивстві шістьох людей. Але в Лондоні та Нью-Йорку один за одним відбуваються криваві злочини. На тілах жертв лишаються написи «Пішак» або «Приманка». Емілі розуміє, що у маніяка-лялькаря з'явився наслідувач. Але цього разу вбивці гинуть разом із жертвами. У поліції не лишається жодних зачіпок. На кожен крок Скотланд-Ярду та ФБР убивця відповідає шквалом нових жертв. Та поступово Емілі починає розуміти: той, хто смикає за ниточки жертв та вбивць, перебуває поруч. Занадто близько, щоб бути поміченим...

ВІД АВТОРА «ЛЯЛЬКИ»

ДАНИЕЛЬ
КОУЛ

КАТ

КСД

ДАНИЕЛЬ
КОУЛ

КАТ

РОМАН

ХАРКІВ
2022 КСД

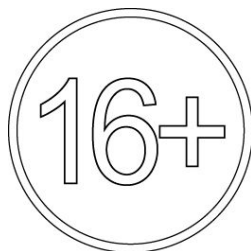
КСД

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
2022

ISBN 978-617-12-9425-7 (epub)

Жодну з частин цього видання не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі без письмового дозволу видавництва

Електронна версія зроблена за виданням:

Це видання публікується за домовленістю з *Conville & Walsh UK* та
Synopsis Literary Agency

Перекладено за виданням:

Cole D. Hangman : A Novel / Daniel Cole. — London : Orion Books, 2018.
— 384 p.

Переклад з англійської *Марії Пухлій*

Дизайнер обкладинки *Іван Дубровський*

Коул Д.

К73 Кат : роман / Даніель Коул ; пер. з англ. М. Пухлій. — Харків :
Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2022. — 384 с.

ISBN 978-617-12-9286-4
ISBN 978-1-4091-6879-9 (англ.)

Детектив Емілі Бакстер гадала, що поставила крапку в резонансному жорстокому вбивстві шістьох людей. Але в Лондоні та Нью-Йорку один за одним відбуваються криваві злочини. На тілах жертв лишаються написи «Пішак» або «Приманка». Емілі розуміє, що у маніяка-лялькаря з'явився наслідувач. Утім цього разу вбивці гинуть разом із жертвами. У поліції немає жодних зачіпок. На кожен крок Скотланд-Ярду та ФБР убивця відповідає шквалом нових жертв. Та поступово Емілі починає розуміти: той, хто смикає за ниточки жертв та вбивць, перебуває поруч. Занадто близько, щоб бути поміченим...

УДК 821.111

© Daniel Cole, 2018

© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», видання українською мовою, 2022

© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад і художнє оформлення, 2022

А що, як Бог існує?

А що, як існує рай?

А що, як існує пекло?

*А що, як... просто припустімо... ми
всі вже там?*

Пролог

Середа, 6 січня 2016 року. 9:52

— Бога не існує. Це факт.

Старша інспекторка-детектив Емілі Бакстер дивилася на своє відображення у дзеркальному вікні кімнати для допитів й очікувала якоїсь реакції на цю непопулярну істину від тих, хто її підслуховував.

Нічого.

Вона мала жахливий вигляд: не на тридцять п'ять років, а на всі п'ятдесят. Її верхню губу тримали вкупі товсті чорні стібки шва, які натягувалися щоразу, коли вона говорила, і нагадували їй про те, що вона воліла б забути, як нове, так і старе. Подряпана шкіра на лобі вперто не хотіла гоїтися, поламани пальці скріплювала липка стрічка, а під її вологим одягом ховався від людських очей іще десяток ушкоджень.

Бакстер із демонстративно знудженим обличчям повернулася до двох чоловіків, що сиділи за столом навпроти неї. Ніхто з них не заговорив. Вона позіхнула й почала гратися зі своїм довгим темним волоссям, проводячи нечисленними робочими пальцями крізь запорошені пасма, що злиплися від триденної дози сухого шампуню. Бакстер геть не обходило, що її остання відповідь явно образила спецагента Сінклера — показного лисого американця, який тепер шкрябав щось на аркуші спеціального паперу для нотаток із вигадливою «шапкою».

Еткінс, координатор столичної поліції, не справляв жодного враження поряд із дженджуристим іноземцем. Попередні п'ятдесят хвилин Бакстер здебільшого намагалася збагнути, який колір первісно мала його бруднувато-бежева сорочка. Краватка вільно висіла в нього на шиї, ніби її пов'язав якийсь кат-філантроп. Кінець краватки теліпався, не прикриваючи свіжої плями від кетчупу.

Урешті-решт Еткінс сприйняв це мовчання як підказку, що йому треба заговорити.

— Це, напевно, стало приводом для доволі цікавих розмов зі спецагентом Рушем, — почав він.

Із його ретельно виголеної голови по скроні стікав піт. Винні в цьому були світильники над ними та обігрівач у кутку, який дмухав гарячим повітрям і вже зробив із чотирьох пар засніжених слідів на лінолеумі брудну калюжу.

— Тобто? — перепитала Бакстер.

— Тобто, згідно з його особовою справою...

— До біса його особову справу! — втрутився Сінклер. — Я колись працював разом із Русшем і *достеменно* знаю, що він був ревним християнином.

Американець швидко погортав теку з охайним покажчиком ліворуч від себе й дістав документ, оформлений рукою самої Бакстер.

— І ви також, якщо вірити заяві на здобуття вашої поточної посади.

Він зазирнув Бакстер у вічі, насолоджуючись тим, що ця скандальна жінка суперечить сама собі; можна було подумати, ніби тепер, коли він довів, що вона дійсно поділяє його переконання й просто намагалася його спровокувати, рівновагу в світі відновлено. Однак Бакстер так і не втратила змученого вигляду.

— Я усвідомила, що назагал люди є ідіотами, — почала вона, — і чимало з них помилково вважають, буцімто бездумна легковірність і потужний моральний компас якимось чином пов'язані. По суті, я хотіла підвищення платні.

Сінклер із відразою похитав головою, наче не вірячи власним вухам.

— Отже, ви збрехали? Це не зовсім підтверджує ваші слова про потужний моральний компас, еге ж?

Він натягнуто всміхнувся й записав іще дещо.

Бакстер знизала плечима:

— Зате це *достобіса* говорить про бездумну легковірність.

Сінклер перестав усміхатися.

— Ви чомусь намагаєтеся мене повернути? — спитала вона, не в змозі не зачепити норову свого допитувача. Через це він звівся на ноги й навис над Бакстер.

— Старша інспекторко, загинула людина! — проревів він.

Бакстер не відсахнулася.

— Багато людей загинули... внаслідок того, що сталося, — пробурмотіла вона, а тоді заговорила з отрутою в голосі: — *А ви* чомусь неначе заповзялися змусити всіх гайнувати час на тривогу через єдину людину, яка на це заслужила!

— Ми питаємо про це, — втрутився Еткінс, намагаючись розрядити ситуацію, — тому що поряд із тілом було знайдено певні докази... релігійного характеру.

— Які міг залишити хто завгодно, — сказала Бакстер.

Двоє чоловіків презирнулися. Вона здогадалася, що це означає: вони дечого їй не розповідають.

— Ви маєте якусь інформацію про поточне місцеперебування спецагента Руша? — запитав її Сінклер.

Бакстер шумно видихнула.

— Наскільки мені відомо, агент Руш мертвий.

— Ви *справді* хочете грати в це саме так?

— Наскільки мені відомо, агент Руш мертвий, — повторила Бакстер.

— Отже, ви бачили його ті...

Докторка Престон-Голл, психіатриня-консультантка столичної поліції й четверта людина, яка сиділа за маленьким металевим столиком, голосно прокашлялася. Сінклер замовк, уловивши негласну пересторогу. Відкинувся на спинку стільця й показав жестом на дзеркальне вікно. Еткінс нашкрябав щось у своєму зачуханому блокноті й пересунув його на той бік столу, до докторки Престон-Голл.

Докторка була презентабельною жінкою трохи за шістдесят. Її дорогі парфуми вже обернулися на звичайний квітковий освіжувач повітря, нездатний замаскувати непереборний запах мокрого взуття. Вона без жодних зусиль поводитися владно й чітко дала зрозуміти, що завершить допит коли завгодно, якщо їй раптом видасться, ніби запитання згубно впливають на відновлення її пацієнтки. Вона поволі взяла заляпаний кавою блокнот і прочитала послання з виглядом шкільної вчительки, яка перехопила таємну записку.

Докторка вже промовчала майже цілу годину і явно не відчувала потреби порушити мовчання тепер, обмежившись простим кивком Еткінсові у відповідь на написане.

— Що там написано? — запитала Бакстер. Докторка її проігнорувала. — Що там написано? — повторила вона й повернулася до Сінклера. — Ставте своє запитання.

Сінклер неначе опинився на роздоріжжі.

— Ставте своє запитання, — вимогла Бакстер.

— Емілі! — різко сказала докторка. — Не кажіть ані слова, містере Сінклере.

— Та можете й сказати це, — зухвало промовила Бакстер. Її голос заповнив собою маленьке приміщення. — Станція? Ви хочете спитати мене про станцію?

— Цей допит завершено, — оголосила докторка Престон-Голл і підвелася.

— Спитайте мене! — перекричала її Бакстер.

Відчуваючи, що йому вислизає з рук останній шанс дістати відповіді, Сінклер вирішив не здаватись, а про наслідки замислитися вже згодом:

— Згідно з вашою заявою, ви вважаєте, що спецагент Руш був серед мертвих.

Докторка Престон-Голл роздратовано підняла руки.

— Це не запитання, — сказала Бакстер.

— Ви бачили його тіло?

Сінклер уперше побачив, як Бакстер вагається, проте її ніяковість принесла йому не втіху, а почуття провини. В неї затуманились очі: його запитання змусило її знову замкнутися, на мить занурившись у минуле.

Коли вона нарешті зашепотіла у відповідь, її голос здригнувся:

— Якби бачила, то не здогадалася б про це. Хіба ні?

Знову напружене мовчання. Всі замислилися про те, як сильно бентежить ця проста репліка.

— Яким він вам здавався? — бездумно запитав Еткінс, коли тиша стала нестерпною.

— Хто?

— Руш.

— У якому розумінні? — спитала Бакстер.

— Емоційний стан.

— Коли?

— Коли ви востаннє його бачили.

Вона на мить замислилася, що відповісти, а тоді щиро всміхнулася:

— Йому стало легше.

— Легше?

Бакстер кивнула.

— Ви говорите так, ніби любите його, — продовжив Еткінс.

— Не надто. Він був розумною людиною, компетентним співробітником... хоча мав очевидні вади, — додала вона.

Її величезні карі очі, підкреслені темною косметикою, стежили за Сінклером в очікуванні реакції. Він закусив губу і знову позирнув на дзеркало, неначе проклинаючи когось за склом за таке непросте завдання.

Еткінс вирішив завершити допит сам. Тепер у нього під пахвами були темні плями від поту, і він не помічав, що обидві жінки тишком-нишком відсунули свої стільці на кілька дюймів, аби врятуватися від запаху.

— Ви наказали цілій команді обшукати будинок агента Руша, — сказав він.

— Так.

— Отже, ви йому не довіряли?

— Ні.

— І зараз уже нітрохи йому не віддані?

— Абсолютно не віддана.

— Пам'ятаєте останнє, що він вам сказав?

Бакстер явно стривожилася:

— Ми закінчили?

— Майже. Будь ласка, дайте відповідь на запитання. — Він сів, занісши ручку над записником.

— Я хотіла б негайно піти, — сказала Бакстер лікарці.

— Звісно, ви можете піти, — різко відповіла докторка Престон-Голл.

— Є якась причина, з якої ви не можете спершу відповісти на це просте запитання? — Сінклерові слова розійшлися по кімнаті звинуваченням.

— Гаразд. — Бакстер набула гнівного вигляду. — Я відповім.

Замислилася, що їй відповісти, а тоді перехилилася через стіл, зазирнувши американцеві в очі.

— Бога... не... існує, — самовдоволено всміхнулася вона.

Еткінс пожбурихав ручку через увесь стіл, а Сінклер підвівся, гепнувши металевим стільцем об підлогу, і вилетів з кімнати.

— Незла робота, — втомлено зітхнув Еткінс. — Дякую за співпрацю, старша інспекторко-детективе. Тепер ми закінчили.

Розділ 1

Середа, 2 грудня 2015 року. 6:56

Замерзла річка рипіла й тріщала так, неначе переверталась уві сні під іскристою столицею. Велика земля тимчасово возз'єдналася з острівним містом, і різні судна, застрягли в кризі й забуті, мало-помалу тонули в снігу.

Сонце, поволі зійшовши над захаращеним обрієм і омивши міст жовтогарячим світлом, кинуло різку тінь на лід унизу; у снігу, під показною аркою, утворився справжній дротяний каркас, павутиння ниток, у які за ніч дещо втрапило.

Сонце затьмарювало розбите тіло Вільяма Фоукса, яке заплуталося, скорчилося й повисло, наче муха, що розірвалася на шматки у відчайдушних намаганнях вирватися на волю.

Розділ 2

Вівторок, 8 грудня 2015 року. 6:39

До вікон Нового Скотленд-Ярду прилипла ніч; міські вогні за ними здавалися розмитими через шар згущеної пари.

Якщо не брати до уваги двох коротких походів до вбиральні й відвідин шухляди з канцелярським начинням, Бакстер не покидала свого кабінетика завбільшки з шафку у відділі вбивств та інших серйозних злочинів, відколи приїхала вранці. Вона пильно дивилася на вежу з документів на краю свого столу, що ледве трималася над кошиком для зужитого паперу, і їй довелося побороти всі свої природні поривання, щоб не підштовхнути вежу в потрібний бік.

У свої тридцять чотири роки вона стала однією з наймолодших жінок в історії столичної поліції, призначених на посаду старшого інспектора, однак це стрімке сходження кар'єрними сходами було для неї неочікуваним і не принесло їй великої радості. Як звільнення цієї керівної посади, так і її подальше несподіване підвищення можна було пояснити лише справою «Ляльки» й тим, що Бакстер минулого літа затримала горезвісного серійного вбивцю.

Попередній старший інспектор, Терренс Сіммонс, був змушений піти у відставку через проблеми зі здоров'ям. А всі підозрювали, що вони загострилися, коли комісар пригрозив звільнити його, якщо він раптом відмовиться піти добровільно; то був звичний, рефлекторний жест про розчароване людське око — все одно що принести в жертву невинну істоту на угоду вічно розгніваним богам.

Бакстер поділяла думку своїх колег: їй було огидно бачити, як із її попередника зробили цапа-відбувайла, та все-таки стало легше на душі від того, що це сталося не з нею. Вона навіть не думала подавати заяву на нову вакансію, доки комісар не сказав їй, що ця робота дістанеться їй, якщо вона захоче.

Бакстер оглянула свою камеру з ДСП, оздоблену брудним килимом і побитою шафкою-картотекою (хто знає, які важливі документи поховані в тій нижній шухляді, що її вона досі не спромоглася висунути?), і замислилась, про що, чорт забирай, вона тільки думала.

У головному офісі здійснювався радісний крик, але Бакстер навіть не зауважила цього звуку, бо повернулася до письмової скарги на детектива Сандерса. Його звинувачували у вживанні ненормативної лексики на адресу сина скаржника. У Бакстер викликало сумнів лише одне в цій заяві — відносна м'якість ужитого слова. Вона почала набирати офіційну відповідь, посередині процесу втратила волю до життя, зіжмакала скаргу й пожбурила її кудись у бік сміттевого кошика.

У двері несміливо постукали, а тоді всередину забігла боязка офіцерка. Вона підбрала папери, якими Бакстер трохи (і не зовсім трохи) не влучила в кошик, і закинула їх туди, а тоді продемонструвала блискучі навички гри у «Дженгу», увінчавши нестійку вежу з паперів ще одним документом.

— Дуже прошу, вибачте, що потурбувала, — сказала офіцерка, — та детектив Шоу зовсім скоро виголосить промову. Я подумала, що ви, можливо, захочете її почути.

Бакстер голосно вилаялася й опустила голову на стіл.

— Я тут! — простогнала вона, запізніло нагадавши собі про це.

Нервова панянка ніяково зачекала на подальші вказівки. За кілька секунд, не знаючи достоту, чи не заснула ще, бува, Бакстер, вона тихенько покинула приміщення.

Бакстер, зіп'явшись на ноги, вийшла в головний офіс, де довкола столу детектива сержанта Фінлі Шоу вже зібрався натовп. До стіни приліпили офісним пластиліном двадцятирічний плакат, який Фінлі сам купив якомусь давно забутому колезі:

ШКОДА, ЩО ТИ ЙДЕШ!

На столі поряд із ним стояло кілька черствих пончиків із супермаркету, чие триденне перетворення з несмачних на неїстівні засвідчували різні наліпки з написами «знижка».

Хрипка утрирована погроза детектива-шотландця врізати Сандерсові по пиці перед відставкою супроводжувалася гречним сміхом.

Тепер усі з цього сміялися, проте через останній інцидент довелося реконструювати ніс одній людині, провести два дисциплінарних слухання, а Бакстер мусила не одну годину заповнювати бланки.

Бакстер ненавиділа таке — такі ніякові, такі фальшиві, такі нудні проводи після десятиліть служби з безліччю вкрай небезпечних ситуацій, від якої йому зостанеться на пам'ять безліч жахливих спогадів. Вона стала ззаду, всміхаючись, аби підтримати друга, і з любов'ю глипаючи на Фінлі. Він був останнім її справжнім союзником у цьому місці, єдиним товариським обличчям, яке тут залишилось, а тепер ішов геть. Вона ж навіть листівки йому не купила.

Задзвонив її робочий телефон.

Бакстер зігнувала його, дивлячись, як Фінлі марно намагається вдати, ніби віскі, на яке вони скинулися для нього, є його улюбленим.

Його улюбленим віскі був «Jameson» — як і в Вульфа.

Бакстер відволіклася. Згадала, як оплатила Фінлі випивку, коли вони востаннє побували десь разом задля розваги. Відтоді минув майже рік. Він сказав їй, що ніколи не розкаювався у відсутності честолюбства. Попередив її, що посада старшого інспектора-детектива не для неї, що їй буде нудно, вона біситиметься. Вона не послухала, бо Фінлі не міг зрозуміти: вона шукає не так підвищення, як розради, зміни, виходу.

У її кабінеті знову задзвонив телефон, і вона люто зиркнула на свій стіл. Фінлі читав варіації на тему «Шкода, що ти йдеш», награмуздляні на листівці з мультяшними посіпаками (хтось помилково вирішив, що Фінлі — їхній фанат).

Бакстер поглянула на годинник у себе на руці. Їй було вкрай потрібно хоч раз закінчити у пристойний час.

Реготнувши й відклавши листівку, Фінлі розпочав своє задушевне прощання. Він планував висловитись якомога коротше, бо ніколи не любляв говорити на публіку.

— ...А якщо серйозно, то дякую. Я валандався цим місцем, відколи воно було Новісіньким Скотленд-Ярдом... — Він зробив паузу, сподіваючись, що хоч одна людина та й засміється. Говорив він жахливо і щойно заповів свій найкращий жарт. Але все одно повів далі, бо знав, що далі буде тільки легше. — Це місце та люди в ньому стали для мене не просто роботою й колегами — ви стали для мене другою родиною.

Одна жінка в передньому ряду замахала віями, за якими виднілися сльози в її очах. Фінлі спробував усміхнутись їй так, щоб одночасно показати, що він поділяє її почування і здогадується, хто вона така. Він

поглянув на своїх глядачів у пошуках єдиної людини, якій насправді призначалося його прощальне послання.

— Я мав щастя побачити, як кілька з вас вирости поряд зі мною, перетворившись із нахабних малих стажерів на, — тут він відчув, що йому самому защипало очі, — сильних, незалежних, красивих і сміливих молодих жінок... — і чоловіків, — додав Фінлі, побоюючись, що, можливо, щойно «виказав» самого себе. — Хочу сказати, що працювати разом із вами було дуже приємно і я *справді* вами пишаюся. Дякую.

Він прокашлявся й усміхнувся колегам, які зааплодували йому, а тоді нарешті зобачив Бакстер. Вона стояла поряд із столом у своєму кабінеті, зачинивши двері, й несамовито жестикулювала, розмовляючи з кимось телефоном. Фінлі знов усміхнувся, цього разу сумовито, тим часом як юрба розсіялася, зоставивши його самого, щоб зібратися з думками й востаннє звільнити приміщення.

Коли він почав прибирати фотографії, що роками висіли у нього на робочому місці, його загальмували спогади. Особливо захопило його думки одне зображення, пом'яте й вицвіле від часу — знімок різдвяної вечірки. На лисуватій голові Фінлі красувалася корона із крепованого паперу, що неабияк тішило його друга Бенджаміна Чемберса, який обняв однією рукою Бакстер. Це фото, напевно, було єдиним, де вона по-справжньому всміхалась. А збоку безславно програвав парі, за яким мав підняти Фінлі з землі, Вілл... Вульф. Обережно поклавши світлину в кишеню піджака, Фінлі закінчив збирати решту своїх речей.

На виході з офісу Фінлі завагався. Йому здавалося, ніби забутий лист, який він виявив у віддаленій частині своєї шухляди, належить не йому. Фінлі замислився, чи не залишити його, подумав, чи не порвати листа, але врешті-решт закинув його на дно своєї коробки з непотребом і попрямував до ліфтів.

Він гадав, що лист буде всього-на-всього черговою таємницею, яку доведеться берегти.

О 19:49 Бакстер ще сиділа за своїм столом. Вона щодвадцять хвилин надсилала текстові повідомлення з вибаченнями за запізнення й обіцянками вийти, щойно буде змога. Через командирку вона не лише пропустила всю промову Фінлі на честь відставки, а й тепер не

встигала на свою першу неробочу зустріч за багато місяців. Командирка вимагала, щоб Бакстер залишалася на місці до її прибуття.

Ці дві жінки анітрохи не любили одна одну. Ваніта, обличчя столичної поліції й майстриня працювати з публікою, доволі відверто не бажала підвищення Бакстер. Оскільки вони разом працювали над убивствами «Ляльки», Ваніта заявила комісарові, що Бакстер скандальна, категорична й геть не поважає владу, вже не кажучи про те, що Ваніта досі вважає її винною в загибелі однієї з жертв. Бакстер уважала Ваніту любителькою піару і зміюкою, яка не задумуючись покинула Сіммонса в біді, як тільки запахло проблемами.

Навіть гірше: Бакстер щойно відкрила автоматично надісланий електронний лист із їхнього відділу документації. Той уже вкільканадцятье нагадав їй про те, що Вульф досі має повернути кілька важливих папок. Вона проглянула чималий список і впізнала кілька справ...

Беннетт, Сара: жінка, яка втопила власного чоловіка в їхньому басейні. Бакстер була помірно впевнена, що загубила цю справу за батарею в конференцзалі.

Дюбуа, Лео: банальний напад із ножем, який поступово обернувся на одну з найскладніших міжвідомчих справ за багато років, у якій були задіяні контрабанда наркотиків, зброя з чорного ринку й торгівля людьми.

Із нею Бакстер і Вульф добряче повеселилися.

Вона побачила, як Ваніта увійшла до офісу разом із двома іншими людьми, а це не віщувало нічого доброго для її сподівань вийти до восьмої вечора. Коли Ваніта запливла досередини й привіталася з такою відпрацьованою приємністю, що Бакстер у неї мало не повірила, Бакстер не стала підводитися.

— Старша інспекторка-детектив Емілі Бакстер, спецагентка ФБР Елліот Кертіс, — оголосила Ваніта й відкинула назад темне волосся.

— Це честь для мене, мем, — промовила висока чорношкіра жінка, простягнувши Бакстер руку. Вона була вдягнена в костюм, схожий на чоловічий, волосся зібрала в такий тугий хвіст, що її голова здавалася поголеною, а на її обличчі майже не було косметики. Хоча на вигляд їй було трохи за тридцять, Бакстер запідозрила, що вона молодша.

Бакстер потиснула Кертіс руку, не встаючи з місця, тим часом як Ваніта відрекомендувала її іншому своєму гостеві, якого, схоже,

більше цікавила понівечена картотечна шафка, ніж знайомства.

— А це спецагент...

— Цікаво, які з них можуть бути *специ*, — обурено втрутилася Бакстер, — якщо навіть до мого жалюгідного, нікчемного кабінету вони пруть удвох?

Ваніта зігнувала її:

— Як я вже казала, це спецагент ЦРУ Демієн Руш.

— Руз? — перепитала Бакстер.

— Рауч? — припустила Ваніта, яка тепер засумнівалась у власній вимові.

— Гадаю, що Руш — як «кроком руш», — підказала Кертіс і повернулася до Руша, чекаючи на пораду.

Поки Бакстер залишалася спантеличеною, замислений чоловік гречно всміхнувся, швидко тицьнув кулаком їй у кулак і сів, не сказавши ні слова. Вона припускала, що йому вже сильно під сорок. Він був чисто поголений, нездорово блідий і мав шпакувате волосся, що на маківці утворювало трохи перерослу чуприну. Чоловік поглянув на зміїсту вежу з документів між ними, а тоді вниз, на кошик, який очікувально стояв унизу, і всміхнувся. На ньому була біла сорочка, два верхні гудзики якої були розстебнуті, а також темно-синій костюм, що здавався банальним, але гарно сидів на власникові.

Бакстер повернулася до Ваніти й зачекала.

— Агенти Кертіс і Руш приїхали з Америки лише сьогодні ввечері, — сказала Ваніта.

— Логічно, — відповіла Бакстер терплячішим тоном, аніж хотіла. — Я сьогодні трохи поспішаю, тож...

— Можна, командирко? — гречно спитала Ваніту Кертіс, а тоді повернулася до Бакстер. — Старша інспекторко, ви, звісно, чули про тіло, знайдене майже тиждень тому. Що ж...

Бакстер із непроникним обличчям знизала плечима, спинивши Кертіс, перш ніж вона бодай розпочала.

— Нью-Йорк? Бруклінський міст? — вражено запитала Кертіс. — Повішений? Світові новини?

Бакстер вимушено притлумила позіх.

Руш попорпався в кишені піджака. Кертіс зачекала, коли він дістане щось корисне, та замість цього він вийняв сімейний пакунок

«желейних немовлят» і розкрив його. Помітивши сердите обличчя жінки, запропонував цукерку їй.

Кертіс, зігнорувавши його, відкрила сумочку й дістала папку. Знайшла там низку збільшених фотографій і поклала їх на стіл перед Бакстер.

Раптом до неї дійшло, чому ці люди приїхали аж сюди, щоб побачитися з нею. Перше фото було знято знизу, з рівня вулиці. На тлі яскравого світла, що йшло від міста, вималювались обриси тіла, повислого між кабелями на сотню футів вище. Його кінцівки неприродно зігнулися.

— Ми ще не оприлюднювали цього, але жертву звали Вільям Фоукс.

Бакстер на мить затамувала подих. Їй і так уже було зле від того, що вона не їла, але тепер відчула, що може справді знепритомніти. Вона з дрожем у руці торкнулася викривленого силуету в обрамленні знаменитого мосту. Бакстер відчувала, як вони дивляться на неї, стежать за нею, можливо, знову засумнівавшись у її нечіткій версії подій довкола драматичного завершення вбивств «Лялькаря».

Кертіс із виразом цікавості на обличчі повела далі.

— Не *той*, — поволі проказала вона, потягнулася й прибрала з купки верхню фотографію, відкриваючи зроблений великим планом знімок оголеної жертви — огрядної й незнайомої.

Бакстер притиснула руку до рота, досі надто вражена, щоб відповісти.

— Він працював на інвестиційний банк П. Дж. Гендерсона. Дружина, двоє дітей... Але хтось явно хоче щось нам сказати.

Бакстер повернула собі самовладання достатньою мірою, щоб перебрати решту фотографій. На них було зображено труп у різних ракурсах. Одне ціле тіло, без швів. Чоловік п'ятдесяти з гаком років, роздягнутий. Його лівиця безвільно висіла, а на грудях у нього було старанно вирізано слово «приманка». Бакстер швидко перебрала інші фотографії, а тоді повернула їх Кертіс.

— Приманка? — запитала вона, глипаючи то на одного агента, то на другого.

— Можливо, тепер ви розумієте, чому ми вирішили, що ви маєте про це знати, — сказала Кертіс.

— Не зовсім, — відповіла Бакстер, стрімко повертаючись до норми. Кертіс, явно вражена, повернулася до Ваніти.

— Я сподівалася, що ваше управління більше за інші хотітиме...

— Ви знаєте, скільки злочинів, що копіювали «Лялькаря», сталося у Британії за останній рік? — перервала її Бакстер. — Я знаю про сім, але я завзято намагаюся про них *не* дізнаватись.

— І це вас геть не бентежить? — запитала Кертіс.

Бакстер не розуміла, чому має витратити на це жахіття більше часу, ніж на п'ять, які опинилися на її столі того ранку.

— Фрики такі фрики, — стелула вона плечима.

Руш мало не вдавився помаранчевим желейним немовлям.

— Послухайте, Летаніель Массе був украй розумним, винахідливим і плідним серійним убивцею. Інші — щонайбільше психи, які паплюжать мертвих, перш ніж їх відшукає місцева людина у формі.

Бакстер вимкнула свій комп'ютер і збрала сумку, готуючись піти.

— Шість тижнів тому я віддала пакетик «Смартіс» трифутувій дитині в костюмі «Ляльки», яка прийшла просити цукерок із нагоди Гелловіну. Якийсь фігляр у береті надумав зшити докупити частини тіла кількох різних мертвих тварин. Тепер ця хрін — останнє поповнення в колекції Тейт Модерн¹, і її з насолодою споглядають рекордні кількості таких самих фіглярстих і беретистих фіглярів у беретах.

Руш засміявся.

— Якийсь хворий покидьок навіть знімає про це серіал. Тепер «Лялькаря» на волі, повсюди, а нам просто доведеться із цим жити, — закінчила вона.

Бакстер повернулася до Руша, який тим часом вдивлявся у свій пакет із желейними немовлятами.

— Він не розмовляє? — спитала вона Кертіс.

— Він воліє слухати, — ущипливо відповіла Кертіс, неначе ексцентричний колега набрид їй, варто їм було пропрацювати разом лише тиждень.

Бакстер знову поглянула на Руша.

— Їх що, змінили? — нарешті пробурмотів він, напхавши до рота барвистих цукерок, а тоді усвідомив, що всі три жінки чекають, коли він долучиться до засідання.

Бакстер із подивом виявила, що агент ЦРУ розмовляє з бездоганим англійським акцентом.

— Що змінили? — спитала вона й уважно прислухалася: може, він придурюється, щоб її накрутити?

— Желейних немовлят, — сказав він, колупаючись у зубах. — Вони вже не такі на смак, як колись.

Кертіс знічено й роздратовано терла собі лоба. Бакстер підняла руки й нетерпляче поглянула на Ваніту.

— Мені треба в одне місце, — відверто заявила вона.

— Старша інспекторко, ми маємо підстави вважати, що це не просто чергове бездумне наслідування, — наполягла Кертіс, показавши на фотографії в намаганні повернути засідання в належне річище.

— Ви маєте рацію, — погодилася Бакстер. — Це *навіть* не воно. Тут нічого не зшивали.

— Сталося ще одне вбивство, — голосно й різко заявила Кертіс, а тоді знову заговорила професійним тоном. — Два дні тому. Місце було... *підхоже* в тому розумінні, що ми змогли спинити витік відомостей до ЗМІ, принаймні тимчасово. Але ми не очікуємо, що справді зможемо замовчувати від усіх інцидент такого, — вона поглянула на Руша, чекаючи на допомогу, але не дочекалася, — *характеру* довше, ніж іще один день.

— ...від усіх? — скептично перепитала Бакстер.

— У нас є до вас одне маленьке прохання, — сказала Кертіс.

— І одне велике, — докинув Руш, який тепер, доживавши свою порцію, розмовляв іще краще.

Бакстер насуплено поглянула на Руша, Кертіс зробила те саме, а тоді Ваніта сердито зиркнула на Бакстер, перш ніж вона встигла обуритися. Руш сердито зиркнув на Ваніту просто для справедливості, тим часом як Кертіс знову повернулася до Бакстер зі словами:

— Ми хотіли б узяти інтерв'ю в Летаніеля Массе.

— То он чому задіяні і ФБР, і ЦРУ, — промовила Бакстер. — Убивство у Штатах, підозрюваний — британець. Що ж, відривайтесь як хочете, — знизала вона плечима.

— Звичайно, у вашій присутності.

— Однозначно ні. Я *ніяк* не можу вам там знадобитися. Ви можете й самі прочитати запитання з картки. Я у вас вірю.

Почувши цю саркастичну заувагу, Руш усміхнувся.

— Звісно, ми будемо раді допомогти вам чим зможемо. Чи не так, старша інспекторко? — сказала Ваніта, сердито округливши очі. — Наша дружба із ФБР і ЦРУ — це важливі відносини, які ми...

— Господи! — випалила Бакстер. — Гарзд. Я прийду й потримаю вас за руки. То що там за невеличке прохання?

Руш і Кертіс перезирнулись, і навіть Ваніта ніяково засовгалася, перш ніж хтось наважився заговорити.

— *Оце...* й було невеличким проханням, — тихо мовила Кертіс. Бакстер, здавалося, була готова вибухнути.

— Ми хотіли б, щоб ви оглянули місце злочину разом із нами, — продовжила Кертіс.

— Фотографії? — напружено прошепотіла Бакстер.

Руш випнув нижню губу й заперечно похитав головою.

— Я вже погодила з комісаром відрядження до Нью-Йорка й переберу на себе ваші обов'язки, поки вас не буде, — повідомила їй Ваніта.

— А вони чималі, — роздратовано відповіла Бакстер.

— Я... *якось* упораюся, — сказала Ваніта, і з неї на мить спав професійний лоск.

— Це абсурд! Якого дідька ви гадаєте, що я могла б зробити свій внесок у геть не пов'язану з тією справою на іншому кінці світу?!

— А ми так не гадаємо, — чесно відповів Руш, обеззброївши своєю відповіддю Бакстер. — Це *цілковите* марнування нашого часу... *Наших* часів? *Нашого* часу?

Кертіс перехопила ініціативу в розмові:

— Здається, мій колега *намагається* сказати, що американська громадськість сприйматиме цю справу не так, як ми. Вона бачитиме вбивства «Лялькаря» тут, убивства «під Лялькаря» там і захоче побачити, як людина, що схопила «Лялькаря», полює на цих нових чудовиськ.

— *Чудовиськ?* — перепитала Бакстер.

Тут настала черга Руша поглянути на колегу й закотити очі. Вона явно сказала більше, ніж планувала на цьому ранньому етапі; тиша, що запанувала у приміщенні, підказала Бакстер, що жінка знову насторожилася.

— Отже, все це — лише піар? — запитала Бакстер.

— Але, — всміхнувся Руш, — хіба ним не є все, що ми робимо, *старша інспекторко?*

¹ Галерея модерністського й сучасного мистецтва в Лондоні. (Тут і далі прим. перекладача, якщо не зазначено інше.)

Розділ 3

Вівторок, 8 грудня 2015 року. 20:53

— Привіт! Вибачайте, що так пізно, — гукнула Бакстер із передпокою, скидаючи з ніг черевики та входячи до вітальні. На холодному вітерці з-за дверей кухні прилинула ціла низка різних смачних запахів, а з динаміка айпода в кутку помуркував симпатичний голос якогось співака й автора пісень, якого того тижня піарив «Старбакс».

Стіл був накритий на чотирьох; миготливі чайні свічки наповнювали кімнату світло-помаранчевим сяйвом, яке підкреслювало неслухняне руде волосся Алекса Едмундса. Її довготелесий колишній колега ніяково стояв без діла, тримаючи в руці порожню пляшку з-під пива.

Бакстер, хоч і сама була висока, мусила стати навшпиньки, щоб його обняти.

— Де Тіа? — спитала вона друга.

— Розмовляє телефоном із нянькою... знову, — відповів він.

— Ем? Це що, ти? — гукнув чіткий голос із кухні.

Бакстер змовчала. Вона була надто виснажена, щоб дозволити нав'язати собі допомогу з вечерею.

— У мене тут вино! — грайливо додав голос.

Це спокусило її ввійти в ідеальну, наче в шоурумі, кухню, де у приглушеному світлі булькали кілька першокласних пателень. Над ними чаклував чоловік у стильній сорочці під довгим фартухом, раз у раз помішуючи їх чи нагріваючи сильніше. Бакстер підійшла і швидко поцілувала його в губи.

— Я за тобою скучив, — промовив Томас.

— Ти казав щось про вино? — нагадала вона йому.

Він засміявся й налив їй келих із відкритої пляшки. Бакстер сказала:

— Дякую. Мені це потрібно.

— Не дякуй. Це постарались Алекс і Тіа.

Вони обоє підняли келихи за Едмундса, стоячи у дверях, а тоді Бакстер вискочила на робочу поверхню, щоб подивитись, як Томас куховарить.

Вони зустрілись у годину пік вісім місяців тому, під час одного зі страйків лондонського метро — регулярних, але незмінно руйнівних. Томас утрутився, коли розлючена Бакстер здуру спробувала заарештувати одного з робітників, які мітингували за кращу платню й безпечніші умови роботи. Він відзначив, що формально вона буде винна у викраденні людини, якщо затримає того пана в одязі підвищеної видимості й виконає свою погрозу, змусивши його проти його волі пройти разом із собою шість миль до Вімблдону. Тоді вона замість нього заарештувала Томаса.

Томас був людиною лагідною й чесною. Він був гарний — відзначався такою ж типовою красою, як його смаки в музиці, — та старший за неї більш ніж на десять років. Надійний. Томас знав, хто він такий і чого хоче: охайного, заспокійливо тихого, комфортного життя. А ще він був юристом. Бакстер усміхалася, думаючи, як сильно його зненавидів би Вульф. Вона часто замислювалася, чи не привабило її в ньому саме це.

Стильний таунгаус, який став місцем проведення званої вечери, належав Томасові. За останні кілька місяців він уже кілька разів запрошував Бакстер переїхати до себе. Хоча вона мало-помалу почала зберігати там дещо зі своїх речей і вони навіть разом змінили оздоблення головної спальні, Бакстер уперто не бажала відмовлятися від своєї квартири на Вімблдон-Гай-стріт і тримала там свого кота Ехо, щоб завжди мати привід повернутися додому.

Четверо друзів сіли, щоб разом насолодитися вечерєю та обмінятися історіями, що з плином часу стали менш точними, зате веселішими, а також виказати серйозний інтерес до відповідей на найприземленіші запитання про роботу, правильне приготування лосося й батьківство. Едмундс, тримаючи за руку Тіа, жваво розповідав про своє підвищення у відділі шахрайства й кілька разів повторив, наскільки більше часу тепер може проводити зі своєю сім'єю, що зростає. Бакстер, коли її спитали про роботу, не стала розповідати про візит своїх заокеанських колег і незavidне завдання, що очікувало на неї вранці.

До 22:17 Тіа заснула на дивані, а Томас покинув Бакстер і Едмундса, давши їм поговорити й узявшись за прибирання на кухні. Едмундс тим часом перейшов на вино й наливав їм повні келихи, поки вони теревенили над останніми зблисками чайних свічок.

— То як там справи у відділі шахрайства? — тихо спитала вона й позирнула назад, на диван, щоб пересвідчитися в тому, що Тіа точно спить.

— Я ж тобі казав... чудово, — промовив Едмундс.

Бакстер терпляче зачекала.

— Що таке? Все добре, — додав він і схрестив руки на грудях у намаганні захиститися. Бакстер промовчала.

— Усе в нормі. Що ти хочеш від мене почути?

Бакстер однаково не прийняла його відповіді, і він нарешті всміхнувся.

Надто вже добре вона його знає.

— Мені *страх* як нудно. Річ не в тому, що... Я не шкодую про те, що пішов із відділу вбивств.

— А звучить так, ніби шкодуєш, — натякнула Бакстер. Вона намагалася вмовити Едмундса повернутися щоразу, коли вони бачилися.

— Тепер я маю змогу нормально жити. *Реально* можу бачити свою доньку.

— Це марнування ресурсів, та й усе, — сказала Бакстер, і сказала щиро. Офіційно саме вона затримала горезвісного «Лялькаря». Неофіційно справу розплутав Едмундс. Лише він зміг побачити, *що* ховається за хмарою брехні та облуди, яка засліпила Бакстер і решту їхньої команди.

— Ось що я тобі скажу: дай мені роботу детектива зі стандартним графіком, і я сьогодні ж підпишу потрібні документи, — всміхнувся Едмундс, знаючи, що розмову закінчено.

Бакстер здалася й надпила вино, тим часом як на кухні гримів Томас.

— Мені завтра треба провідати Массе, — бовкнула вона так, ніби візити до серійних убивць — це щось буденне.

— Що? — Едмундс захлинувся своїм акційним білим совіньйоном. — Чому?

Він був єдиною людиною, якій Бакстер довірила правду про події того дня, коли вона схопила Летаніеля Массе. Ніхто з них не міг сказати напевне, як багато пам'ятає Массе. Він пережив жорстоке побиття й мало не помер, але їй завжди було лячно подумати про те, як багато він усвідомлює та як легко йому буде знищити її, якщо його психопатичний мозок раптом цього захоче.

Бакстер розповіла Едмундсові про свою розмову з Ванітою та двома «спецагентами», пояснивши, що її відрядили супроводжувати їх і відвідати місце злочину в Нью-Йорку.

Едмундс мовчки слухав. Що більше вона розповідала, то більше збентеження виражало його обличчя.

— Я гадав, що це закінчилося, — сказав він, коли вона договорила.

— Так і є. Це просто черговий наслідувач, як і інші.

Він, схоже, був не так у цьому певен.

— Що таке? — спитала Бакстер.

— Ти сказала, що на грудях у жертви було вирізано слово «приманка».

— І що?

— Мені цікаво: приманка для кого?

— Думаєш, це призначалося мені? — запитала Бакстер і пирхнула, зауваживши тон Едмундса.

— Цей хлопака має таке саме ім'я, як Вульф, а тепер тебе раптом у це втягнуть.

Бакстер ніжно всміхнулася другові.

— Це лише черговий наслідувач. Тобі не треба за мене хвилюватися.

— Я завжди за тебе хвилююся.

— Кави? — спитав Томас, заскочивши зненацька їх обох. Він стояв у дверях і витирав руки об кухонний рушничок.

— Чорної, будь ласка, — попросив Едмундс.

Бакстер відмовилась, і Томас знову зник на кухні.

— У тебе є щось для мене? — прошепотіла вона.

Едмундс зніжковів. Позирнувши на відчинені двері кухні, знехотя вийняв із кишені піджака, накинутого на спинку стільця позаду себе, білий конверт.

Едмундс притримав його зі свого боку столу, вкільканидцять спробувавши вмовити Бакстер не брати в нього конверта.

— Тобі це не потрібно.

Бакстер потягнулася до нього, а він відтягнув конверт від неї.

Вона пирхнула.

— Томас — хороша людина, — тихо промовив він. — Можеш йому довіряти.

— Єдина людина, якій я довіряю, — це *ти*.

— У тебе ніколи не вийде з ним нічого справжнього, якщо ти продовжуватимеш у тому ж дусі.

Вони обоє позирнули на двері: почули, як на кухні кераміка загриміла об кераміку. Бакстер звелася на ноги, вирвала в Едмундса з руки конверт і знову сіла, а тієї ж миті до кімнати зайшов Томас із кавою.

Коли Едмундс обережно розбудив Тіа невдовзі після одинадцятої вечора, вона почала розкидатися вибаченнями. На порозі, поки Томас бажав Тіа доброї ночі, Едмундс обняв Бакстер.

— Зроби собі ласку: не відкривай його, — шепнув Едмундс їй на вухо.

Вона обняла його міцніше, але нічого не сказала.

Коли вони пішли, Бакстер допила своє вино й надягнула пальто.

— Ти що, йдеш? — запитав Томас. — Ми майже не бачили одне одного.

— Ехо голодний, — пояснила вона і знову взулася в черевики.

— Я не можу тебе підвезти. Перепив.

— Я поїду на таксі.

— Залишся.

Бакстер нахилилася до нього якомога ближче, міцно впершись мокрими черевиками в килимок під дверима. Томас поцілував її й розчаровано всміхнувся.

— Добраніч.

Незадовго до опівночі Бакстер відчинила двері до своєї квартири. Нітрохи не почуваячись утомленою, вона повалилася на диван із пляшкою червоного. Ввімкнула телевізор, безцільно погортала програму, хоча тоді по телевізору нічого не йшло, і прокрутила добірку різдвяних фільмів, які до цього збирала.

Урешті Бакстер зупинилася на «Сам удома — 2», бо насправді їй було байдуже, засне вона на ньому чи ні. Перший фільм вона потай уважала одним із найулюбленіших у своєму житті, зате другий видався їй нецікавою підробкою, що потрапила в стару як світ пастку віри в те, що сиквел вийде масштабнішим і кращим, якщо ту саму історію показати в Нью-Йорку.

Вона вилила собі в келих залишки вина із пляшки, одним оком поглядаючи, як Маколей Калкін відіграє свої веселі замахи на

вбивства. Згадавши про запханий у кишеню пальта конверт, Бакстер дістала складений папір, і в неї в голові знову пролунало прохання Едмундса не відкривати його.

Він вісім місяців ставив під загрозу свою кар'єру, зловживаючи службовими повноваженнями у відділі шахрайства. Приблизно раз на тиждень Едмундс надавав Бакстер детальний звіт про фінанси Томаса, піддаючи його різні рахунки стандартним перевіркам на підозрілу та шахрайську діяльність.

Вона знала, що просить у нього забагато. Знала, що він уважає Томаса другом і зловживає його довірою. Але знала й чому Едмундс робив і робитиме це для неї: він хоче, щоб вона була щаслива. Бакстер так ослабили проблеми з довірою, відколи вона відпустила зі свого життя Вульфа, що він знав: вона відмовиться від стабільного майбутнього з Томасом, якщо він не буде постійно оцінювати надійність її нового партнера.

Вона поклала нерозкритий конверт на кавовий столик біля своїх ніг і спробувала зосередитися, тим часом як одному з Мокрих Бандитів підпалювали голову паяльною лампою. Бакстер відчувала запах його обпаленої плоті. Згадала, як швидко відповідна тканина може обвуглитись і померти, як людина кричить від болю, коли в неї згорають нервові закінчення...

Чоловік у телевізорі вийняв хвору голову з унітаза, а тоді почав діяти далі так, ніби нічого не сталося.

Брехня це все: насправді нікому не можна довіряти.

Вона випила свій келих за три великі ковтки і рвучко відкрила конверт.

Розділ 4

Середа, 9 грудня 2015 року. 8:19

Лондон замерз за ніч.

Кволе зимове сонце здавалося відстороненим і далеким, байдужим холодним світлом, яке не могло розтопити морозний ранок. Поки Бакстер чекала на своє таксі на Вімблдон-Гай-стріт, у неї заніміли пальці. Вона перевірила час: двадцять хвилин запізнення. Їх можна було провести в товаристві гарячої кави в затишній квартирі.

Бакстер погойдалася на місці, щоб не змерзнути, а тим часом її кусало за лице холодне повітря. Їй навіть довелося надягнути сміховинну вовняну шапку з помпоном і рукавички до неї, які купив їй Томас на ринку Кемден-Лок.

Понурий тротуар погарнішав, ставши сріблястим і блискучим, а люди сяк-так шкандибали по ньому, підозрюючи, що земля планує поламати їм ноги за першої ж нагоди. Бакстер побачила, як двоє чоловіків перегукувалися через жваву вулицю, а над їхніми головами, наче бабли в коміксі, здіймалися хмаринки пари від дихання.

Коли на світлофорі зупинився двоповерховий автобус, вона помітила в його запітнілих вікнах своє відображення. Знічено стягнула з голови яскраво-помаранчеву шапку й запхала її в кишеню. Над її невдоволеною мармизою виднілася знайома реклама, що охоплювала весь автобус:

Андреа Голл, Черевомовлення: Послання від убивці

Схоже, колишня дружина Вульфа була незадоволена славою й удачею, які здобула на чужому горі, виступаючи офіційним обличчям новин про вбивства «Ляльки», і *справді* знахабніла так, що випустила автобіографічну розповідь про пережите.

Коли автобус рушив, величезна фотографія Андреа, що займала більшу частину його задніх панелей, усміхнулася до Бакстер. Андреа, яка здавалась як ніколи молодою й привабливою, підстригла своє приголомшливе руде волосся — коротко, стильно, хоча Бакстер нізащо не ризикнула б таке втнути. Перш ніж її самовдоволений лик устиг

від'їхати надто далеко, Бакстер розкрила сумку, дістала з неї ланчбокс і вийняла головний інгредієнт свого бутерброда з помідорами. Той приємно вибухнув, розлетівшись по велетенському дурнуватою обличчю тієї велетенської дурнуватої жінки.

— Старша інспекторко!

Бакстер скривилася.

Вона не помітила, як на автобусній зупинці позаду неї спинився величезний чорний мінівен. Закинула свій ланчбокс назад у сумку і, розвернувшись, побачила, як спецагентка занепокоєно дивиться на неї.

— Що робите? — сторожко запитала Кертис.

— Ой, я просто... — Бакстер замовкла, сподіваючись, що ця бездоганна і професійна дівчина вирішить: це більш ніж достатньо пояснює її незвичайну поведінку.

— Жбурляєтесь їжею в автобуси? — припустила Кертис.

— ...Так.

Коли Бакстер підійшла до автомобіля, Кертис відсунула його бічні дверцята, відкривши чималий внутрішній простір, який ховався за затемненими вікнами.

— *Американці*, — зневажливо шепнула вона собі під носа.

— Як у нас справи цього ранку? — грічно поцікавилася Кертис.

— Ну, не знаю щодо *нас*, але я капець як змерзла.

— Так, вибачте, що добралася до вас із запізненням. Ми не очікували, що ситуація на дорогах буде аж така погана.

— Це Лондон, — буденним тоном сказала Бакстер.

— Заскакуйте.

— Місце ж є, так? — саркастично запитала Бакстер, незграбно лізучи в авто. Коли вона вмостила на одному із сидінь, його кремова шкіра зарипіла. Бакстер замислилася, чи не варто дати зрозуміти, що цей звук видала шкіра сидіння, а не вона сама, проте вирішила, що це, найпевніше, стається з кожним пасажиром, коли той сідає.

Вона всміхнулася Кертис навпроти себе.

— Вибачте, — сказала американка, зачинивши двері, а тоді крикнувши водієві, що вони готові їхати.

— Руша сьогодні не буде? — спитала Бакстер.

— Ми заберемо його дорогою.

Бакстер затремтіла, коли обігрівач у фургоні почав її розтоплювати, й ненадовго замислилася, чому агенти не додумалися забронювати

номери в одному готелі.

— Боюся, вам доведеться до цього звикнути. Нью-Йорк засипало снігом: покрив — два фути. — Кертіс попорпалась у своїй торбі й витягнула стильну чорну шапочку, схожу на ту, яка була на ній самій. — Ось.

Вона передала шапочку Бакстер. Та на мить набула такого вигляду, ніби на щось понадіялась, а тоді до неї дійшло, що на шапочці спереду є яскраво-жовті літери «ФБР» — справжня знахідка для снайпера.

Бакстер перекинула шапочку Кертіс.

— Дякс, але в мене є своя, — пояснила вона, дістала з кишені помаранчеву потвору й натягнула її на голову.

Кертіс стелула плечима й трохи подивилась, як повз них котиться місто.

— Ви бачили його після того? — врешті спитала вона. — Тобто Массе.

— Лише в суді, — відповіла Бакстер, намагаючись збагнути, куди вони прямують.

— Я трохи нервуюся, — всміхнулася Кертіс.

Бакстер на мить зачарувала ідеальна голлівудська усмішка молодій агентки. А тоді вона помітила її бездоганну темну шкіру й не змогла зрозуміти, чи нафарбувалася та хоч трохи заради такого ефекту.

Децю засоромившись самої себе, Бакстер почала гратися зі своїм волоссям і визирнула з вікна.

— Ну, тобто Массе — це *справжня* жива легенда, — продовжила Кертіс. — Я чула, що його вже вивчають в академії. Не сумніваюся, що колись його ім'я згадуватимуть в одному ряду з Банді й Джоном Вейном Гейсі. Це... це насправді честь, чи не так? Кращого слова я тут не доберу.

Бакстер глипнула на неї величезними сердитими очима.

— *Рекомендую* вам дібрати краще слово, — різко сказала вона. — Той хворий мішок із лайном убив і покалічив одного з моїх друзів. Гадаєте, це весело? Гадаєте, вам дістанеться автограф?

— Я не хотіла вас образи...

— Ви марнуєте час. Марнуєте і свій, і *мій* час. І навіть час *оцього* дядечка, — сказала Бакстер і показала на чоловіка на водійському сидінні. — Массе навіть говорити не може. Наскільки я знаю, у нього досі відвисла щелепа.

Кертіс прокашлялася й випросталася на своєму сидінні.

— Я хотіла б вибачитися за...

— Можете вибачитися, сидячи тихо, — відповіла Бакстер і завершила розмову.

Решту поїздки дві жінки сиділи мовчки. Бакстер дивилася на відображення Кертіс у вікні. Та не здавалася ні сердитою, ні обуреною, а, очевидно, лише досадувала на себе за необережні слова. Бакстер бачила, як її губи беззвучно ворушилися: вона чи то репетувала вибачення, чи то обирала тему для їхньої наступної неминучої розмови.

Бакстер стало трохи соромно за свій вибух, і вона згадала, який неконтрольований захват відчула сама якихось півтора року тому, коли вперше побачила «Ляльку», усвідомила, що ненароком опинилася в центрі чогось дуже масштабного, і замріялася про можливі наслідки цього для своєї кар'єри. Вона вже зібралася щось сказати, але тут автомобіль завернув за ріг і припаркувався під великим напівособняком у зеленому житловому передмісті. Чому вони опинилися там, вона гадки не мала.

Бакстер спантеличено визирнула на будинок у стилі «під Тюдорів», що не знати як видавався одночасно затишним і занехаяним. Із глибоких тріщин у крутій під'їзній доріжці виривалися неабиякі бур'яни. Приглушені кольори відключених різдвяних гірлянд відчайдушно чіплялися за облуплену фарбу на стомлених шибках, тим часом як із накритого пташиним гніздом комина ліниво випливав дим.

— Цікавий вигляд у цього готелю, — зауважила вона.

— Тут досі живуть рідні Руша, — пояснила Кертіс. — Здається, вони раз у раз приїздять до нього, а він повертається, коли може. Він казав мені, що в США просто живе в готелях. А втім, гадаю, що така природа нашої роботи. Ніколи не можна надовго десь осісти.

Із будинку вийшов Руш, поїдаючи шматочок смаженого хліба. Він неначе зливався з морозним ранком: його біла сорочка і блакитний костюм повторювали барви розсіяних хмар, що пливли небом угорі, а сріблясті пасма в його волоссі виблискували, наче заледенілий бетон.

Кертіс вийшла з машини з ним привітатись, а він ковзнув уперед по доріжці й тостом вривався в неї.

— Господи, Руше! — поскаржилася вона.

— А ви не могли роздобути щось більше? — почула Бакстер його саркастичне запитання, перш ніж вони обоє залізли всередину.

Він сів біля вікна навпроти Бакстер і запропонував їй скуштувати свій сніданок, з усмішкою поглянувши на помаранчеве вовняне казна-що в неї на голові.

Водій виїхав, і вони знов опинилися в дорозі. Кертіс зайнялась якимись документами, поки Бакстер і Руш дивились, як повз них пролітають будівлі, під дзижчання двигуна зливаючись у єдине нерозбірливе ціле.

— Господи, *ненавиджу* це місто, — бовкнув Руш, коли вони перетнули річку. Він не зводив очей із вражаючого краєвиду. — Дорожній рух, шум, сміття, юрби, що скупчуються в його вузьких артеріях, наче передвісники серцевого нападу, графіті на всьому, чому не пощастило опинитись у зоні досяжності людських рук.

Кертіс винувато всміхнулася Бакстер, тим часом як Руш вів далі:

— Це дечим нагадує мені школу — ну, *ту* вечірку вдома в мажора, розумієте? Батьків немає вдома, а за їхньої відсутності всі шедеври мистецтва й архітектури топчуть, плюндрують й ігнорують, аби зробити зручнішими нікчемні життя тих, хто завжди це недооцінюватиме.

Поки вони сиділи в напруженому мовчанні, фургон доповз до роздоріжжя.

— Ну, а я *в захваті* від місця, де ви живете, — енергійно заявила Кертіс. — Тут повсюди так багато історії.

— *Насправді* я в цьому згодна з Рушем, — відповіла Бакстер. — Як ви вже сказали, тут повсюди історія. *Ви* бачите Трафальгарську площу — я бачу провулок навпроти неї, де ми витягнули зі сміттєвих баків тіло проститутки. *Ви* бачите будівлю парламенту — я бачу гонитву на човнах уздовж річки, через яку пропустила... те, чого не мала пропускати. Місто таке, яке є, але воно рідне.

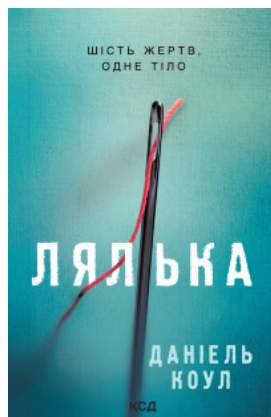
Руш уперше з моменту від'їзду відволікся від вікна, щоб кинути довгий, уважний погляд на Бакстер.

— То коли ви покинули Лондон, Руше? — спитала Кертіс, якій ця мирна тиша, очевидно, не здавалася такою комфортною, як іншим.

— У 2005-му, — відповів він.

— Важко, напевно, весь час перебувати так далеко від рідних.

Рекомендована література

[Лялька](#)

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ